

วิชา ภาษาไทย

กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า (๑)

รหัสวิชา ท๒๒๑๐๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

ครูผู้สอน ฟาริเตอร์ เบญญาการ

ภาพ ป่าช้า จาก <https://www.google.co.th/search?q=%E0%B8%9B%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%8A%E0%B9%89%E0%B8%B2&sxsr=ACYBGNSmlk9jxGJbL-JYV5X1DxxUy-o9zA:1579670475064&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ved=2ahUKEwj-2ZyMu5bnAhXR6n> สืบค้นเมื่อวันที่ 20/01/63

คำถาม

เมื่อถึงวันหนึ่งทุกชีวิตก็ต้องตาย
ถ้าวันนี้เป็นวันสุดท้าย
นักเรียนจะทำอะไร

กาลอนตอกาสร้อย

รำพึงในป่าช้า(๑)

ประวัติความเป็นมา

ผู้ประพันธ์/ผู้แปล

ลักษณะการประพันธ์

จุดประสงค์การประพันธ์

กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

ประวัติความเป็นมา

กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้ามาจากบทกวีนิพนธ์เรื่อง Elegy Writen in a Country Churchyard ของทอมมัส เกรย์ (Thomas Gray) กวีอังกฤษผู้มีชีวิตอยู่ในช่วง (กลางคริสต์ศตวรรษที่ 18) กวีนิพนธ์บทนี้เขียนขึ้นที่สุสานเก่าแก่ของเมืองสโตกโปจส์ (Stoke Poges) ในมณฑลบั๊กกิงแฮมเชอร์ (Buckinghamshire) เมื่อประมาณ พ.ศ. 2285 หลังจากการมรณกรรมของญาติใกล้ชิดและเพื่อนรักของเกรย์ในเวลาไล่เลี่ยกัน โดยทั่วไปงานประพันธ์ประเภท elegy (ราชบัณฑิตยสถานใช้ว่า บทร้อยกรองกำสรด) คือ โคลงไว้อาลัยซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการมรณะกรรมของบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ

ให้นักเรียนศึกษาความรู้

เรื่อง กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

เป็นเวลา ๕-๑๐ นาที

ตัวอย่างใบความรู้ เรื่อง กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

สามารถดาวน์โหลดได้ที่ www.dltv.ac.th

นักเรียนหน้าเสนอ สรูปความรู

ให้สมาชิกศึกษาความรู้ เรื่อง กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

สมาชิกหมายเลข ๑-๒ ศึกษา ประวัติความเป็นมา

สมาชิกหมายเลข ๓-๔ ศึกษา ผู้ประพันธ์/ผู้แปล

สมาชิกหมายเลข ๕ ศึกษา ลักษณะการประพันธ์

สมาชิกหมายเลข ๖ ศึกษา จุดประสงค์การประพันธ์

ประวัติความเป็นมา

กลอนตอกกลรอมร่าฟังในป่าช้า

ประวัติความเป็นมา

กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้ามาจากบทกวีนิพนธ์
เรื่อง Elegy Written in a Country Churchyard ของ
ทอมมัส เกรย์ (Thomas Gray) กวีอังกฤษผู้มีชีวิตอยู่
ในช่วงกลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘

ประวัติความเป็นมา

กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

Elegy หมายถึง โคลงที่กล่าวไว้อาลัย หรือ
คร่ำครวญถึงผู้ที่จากไป

โดยพระยาอุปกิตติศิลปสาร (น้อม กาญจนาชิวะ)

ได้ประพันธ์จากต้นฉบับแปลของ เสถียรโกเศศ

เป็นกลอนดอกสร้อยจำนวน ๓๓ บท

ประวัติศาสตร์ความเป็นมา

กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

พระยาอุปกิตศิลปสารนำคำประพันธ์นี้มา
ประยุคต์ให้เข้ากับความเป็นไทย เช่น

ต้นไอวี (Ivy)

เถาวัลย์

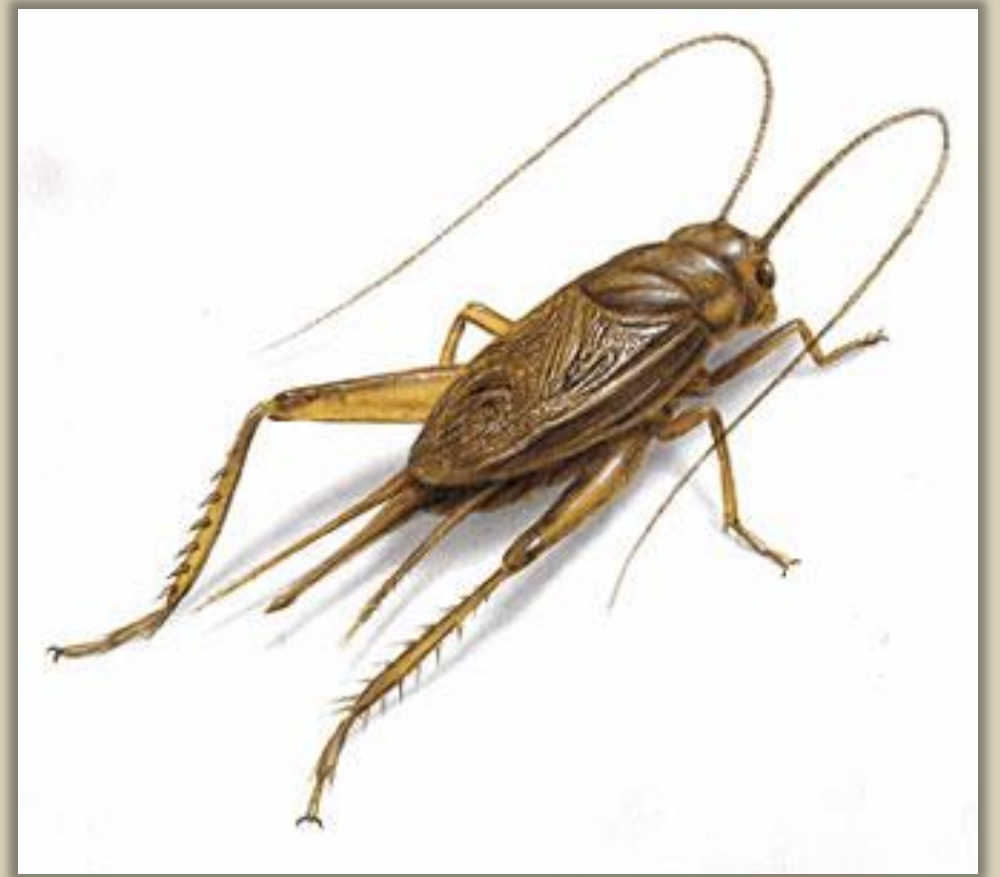
ต้นเอลม์ (Elm)

ต้นโพธิ์

แมลงบิตเทิล (Beetle)

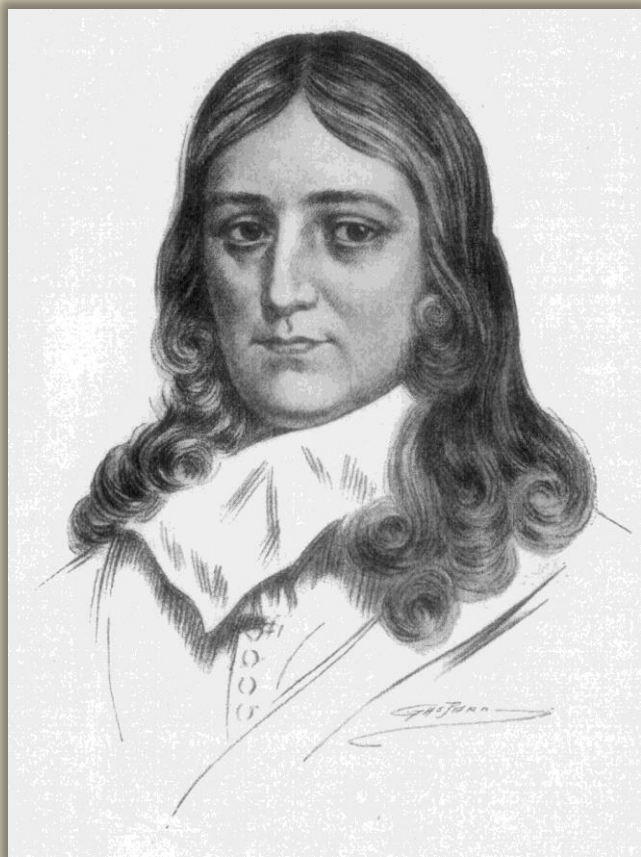
จิ้งหรีดเรไร

จอห์น แฮมพ์เด็น
(John Hampden)

ชาวบ้านบางระจัน

จอห์น มิลตัน
(John Milton)

ศรีปราชญ์

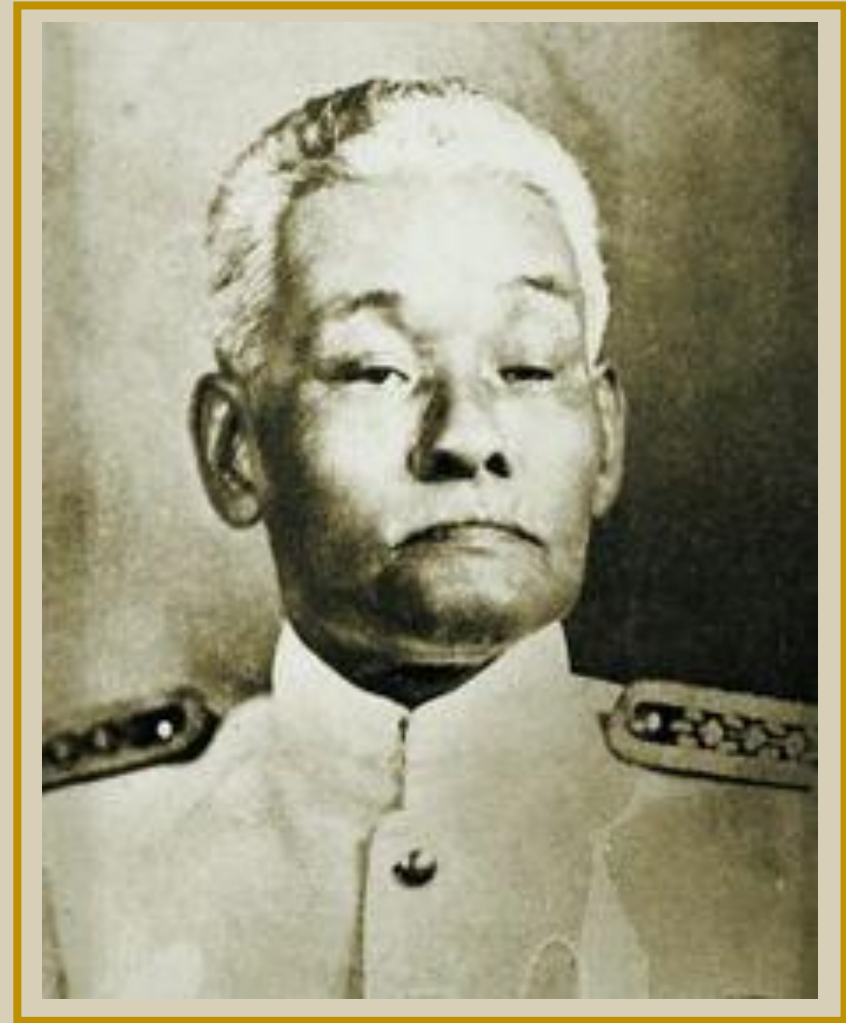
ผู้ประพันธ์/ผู้แปล

กลอนตอกกลักรอขร่าพิ้งโน่นป่าช้า

ผู้แปล :เสฐียรโกเศศ

ผู้ประพันธ์:พระยาอุปกิตศิลปสาร

ประวัติผู้แปล

นามปากกา :เสฐียรโกเศศ

ศาสตราจารย์พระยาอนูมานรธา

ประวัติผู้แปล

มีนามเดิมว่า ยง
เกิด วันศุกร์ที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๔๓๑
ถึงแก่กรรม ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๑๒
ศาสตราจารย์พระยาอนูมานราชชน

ประวัติผู้ประพันธ์

พระยาอุปกิตศิลปสาร
(น้อม กาญจนาชิวะ)

ภาพ พระยาอุปกิตศิลปสาร (น้อม กาญจนาชิวะ) จาก

[https://www.google.com/search?q=%E0%B8%9E%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%1%E0%B8%B4%E0%B8%95%E0%B8%B8%A3+\(%E0%B8%99%E0%B8%B4%E0%B9%88%E0%B8](https://www.google.com/search?q=%E0%B8%9E%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%1%E0%B8%B4%E0%B8%95%E0%B8%B8%A3+(%E0%B8%99%E0%B8%B4%E0%B9%88%E0%B8)

[%A1+%E0%B8%9E%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%1%E0%B8%B4%E0%B8%95%E0%B8%B8%A3+\(%E0%B8%99%E0%B8%B4%E0%B9%88%E0%B8](#) สืบค้นเมื่อวันที่ 20/01/63

พระยาอุปกิตศิลปสาร
(น้อม กาญจนาชิวะ)

ประวัติผู้ประพันธ์

เกิด วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๔๒๒

ถึงแก่กรรม วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๔๘๔

เป็นคนแรกที่บัญญัติคำทักทาย

เมื่อแรกพบกันว่า “สวัสดี”

พระยาอุปกิตศิลปสาร
(น้อม กาญจนาศีวะ)

ประวัติผู้ประพันธ์

เป็นนักประพันธ์ไทยคนแรกที่อุทิศโครง
กระดูกให้แก่มหาวิทยาลัยแพทย
ศาสตร์คือ ศิริราช โดยกล่าวว่า
“ฉันเป็นครูตายแล้วขอเป็นครูต่อไป”

ประวัติผู้ประพันธ์

เป็นคนแรกที่แต่งตำรา

“สยามไวยากรณ์”

หรือตำราไวยากรณ์ไทย

พระยาอุปทิศศิลปสาร
(น้อม กาญจนาชิวะ)

ลักษณะการประพันธ์

กลอนดอกลีลาวดีร้อยราฟิ่งในป่าช้า

ลักษณะการประพันธ์

บทประพันธ์ประเภทกลอน

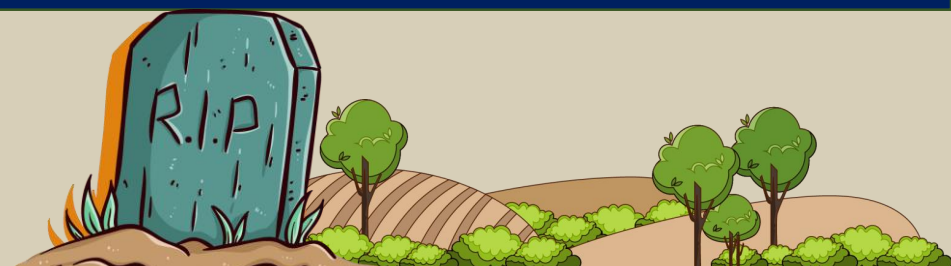
(กลอนดอกสร้อย)

ให้นักเรียนศึกษา จำนวน ๒๑ บท

ต้นเอยต้นไทร
และต้นโพธิ์พุ่มแจ้แผ่ฉายา
ล้วนร่างคนในเขตประเทศนี้
แห่งหลุมลึกลานสลดระทดใจ

สูงใหญ่ราก็ย่อยห้อยระย้า
มีเนินหญ้าใต้ต้นเกลื่อนกล่นไป
ดูขณีนอนราย ณ ภายใต้
เรายังไถ่หลุมนั้นทุกวันเอย

จุดประสงค์การประพันธ์

กลอนดอกลสร้อยรำพึงในป่าช้า

จุดประสงค์การประพันธ์

เพื่อชี้ให้เห็นความเป็นอนิจจังของชีวิตที่ว่าด้วย
ความไม่เที่ยงแท้ของชีวิต

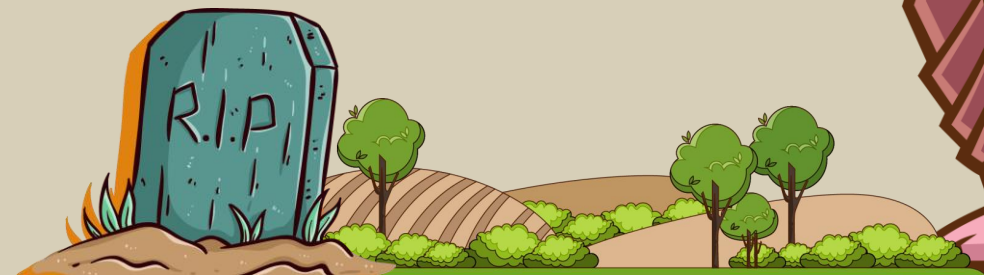
เป็นการแสดงความจริงเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ว่า
“ไม่มีผู้ใดหลีกเลี่ยงหนีความตายได้”

จุดประสงค์การประพันธ์

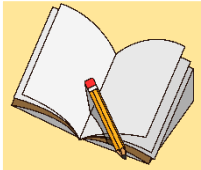
แสดงความรู้สึกยกย่องชีวิตอันสงบ เรียบง่าย
และความสุขอันเกิดจากความสันโดษ เป็นการให้คติ
ธรรมอันทรงคุณค่าแก่การดำเนินชีวิต

กาลอนตอกาสร้อย

รำพึงในป่าช้า(๑)

บทเรียนครั้งต่อไป

เรื่อง พินิจวรรณคดี (๒)

สิ่งที่ต้องเตรียม

หนังสือวรรณคดีและวรรณกรรมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

ปากกาสี

สามารถดาวน์โหลดได้ที่ www.dltv.ac.th